

Ako vnímam šťastie

Ako vnímam šťastie

(Úvaha)

Šťastie je zaujímavý koncept, nad ktorým rozmýšľam vždy, keď niečo pokazím. „Som hlúpy alebo som len nemal šťastie?“ je jedna z otázok, ktorú si kladiem každý deň. Ľudia veria v rôzne amulety, štvorlístky a podkovy, že im prinesú šťastie aj keď to väčšinou nevyjde. V niektorých filmoch a hrách je veľké šťastie dokonca považované za „super schopnosť“.

Šťastie, nanešťastie, nedá sa kontrolovať amuletmi a štvorlístkami. Osobne by som povedal, že to je skôr nejaký druh placebo efektu. Veríme, že nám to pomôže, a preto si viac začneme všímať veci, ktoré sú klasifikované ako šťastie. A potom pripisujeme tieto šťastné momenty danému amuletu.

Šťastné momenty sú tiež iba maličkosti. 1 extra bod na písomke, nájdenie 5 centov na ulici... Sú to však aj väčšie udalosti. Napríklad, keď sa vám vráti ocko z nemocnice. Síce ubolený, ale v lepšom stave, ako keď ste mu volali sanitku a podopierali ho, keď do nej nastupoval. V takej chvíli uvedomujem aj to, ako som za posledný rok-dva vyrástol. Ja zrazu podopieram ocka.

Šťastie je, keď urobím hlúposť, ale nejakto predsa len dopadne a najmä bez ujmy na zdraví. Nezabudnem na situáciu, keď som išiel so sestrou v autobuse a jej prišlo nevoľno. Vystúpila, že sa predýcha, ale už naspäť nenastúpila. Bolo to hrozné vidieť ju, ako na zastávke odpadla a ja som sa viezol bezmocne ďalej.

Moje osobné šťastie je môj psík. Mám malú fenku, má presne rok. Takmer toľko, koľko nechodíme do školy. Je to moje karanténne šťastie. Nebyť nej, ani nevyjdem z izby. Ale musím sa premôcť a ísť ju vyvenčiť, dať jej najesť, napiť. A odmenou za to mi je bezhraničná láska. Nikdy som si nemyslel, že dokážem tak mať rád.

Som šťastný, keď si zatelefonujem so starými rodičmi, keď sa mamka vráti z nočnej na covidovom oddelení, keď si četujeme s chlapcami z triedy.

Nie som náročný, lebo viem, že skutočným šťastím je vlastne tá cesta k nemu. Ako si

nastavíme v hlave životné priority a sny.